

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Χωρίς δικό μας σχέδιο

Οι εταίροι και δανειστές γνωρίζουν ότι έχουν επιβάλει μια συνταγή που, απλώς, δεν βγαίνει. Οι φορολογικοί συντελεστές, οι υψηλές εισφορές και οι αλλαγές που αφορούν τους ελεύθερους επαγγελματίες συνιστούν έναν αδιέξοδο παραλογισμό. Δεν μπορεί να μη γνωρίζουν ότι αυτό το μοντέλο θα έχει τραγικό τέλος. Το πιθανότερο είναι ότι δεν τους ενδιαφέρει, γιατί αυτό που προέχει είναι να βγαίνουν τα νούμερα στο χαρτί και να μην υπάρξει νέα ελληνική κρίση πριν τελειώσει ο εκλογικός κύκλος στις μεγάλες χώρες της Ευρώπης. Ξέρουν, επίσης, ότι ούτε η σημερινή κυβέρνηση ούτε και κάποια άλλη θα έχει την πραγματική βούληση και επιθυμία να κόψει από τις δαπάνες του Δημοσίου. Μας αφήνουν, λοιπόν, να πνιγούμε με το δικό μας σχοινί. Πάντοτε, άλλωστε, είχα την υποψία ότι ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών έβλεπε αυτή τη συνταγή σαν μια πιθανή

«κερκόπορτα», που θα βοηθήσει να φτάσουμε στον πάγιο στόχο του, μια εθελοντική έξοδο από το ευρώ. «Φόρους θέλετε; Βάλτε και άλλους» τον φαντάζομαι να σκέπτεται το προπερασμένο καλοκαίρι.

Εχουμε ταυτόχρονα κι ένα σχέδιο σε εξέλιξη, που βάζει στο στόχαστρο εκατοντάδες χιλιάδες φορολογουμένους, πηγαίνοντας πολλά χρόνια πίσω. Είναι δύσκολο στην εποχή μας να υποστηρίξεις ρεαλιστικές απόψεις που πάνε κόντρα στο ρεύμα. Πρέπει, όμως, να δει κανείς τη λεπτή ισορροπία ανάμεσα στον παραδειγματισμό και στην καθιέρωση κανόνων από εδώ και πέρα κι ενός κυνηγητού χωρίς όρια, που θα παγώσει ό,τι έχει απομείνει μερικώς όρθιο στην πραγματική οικονομία.

Εχουν περάσει τόσα χρόνια και ακόμη δεν έχουμε ένα δικό μας σχέδιο για το πώς θα βγούμε από την κρίση. Οδεύουμε με ταχύτητα προς τον τοίχο. Ορι-

σμένοι εταίροι και δανειστές είναι εγκλωβισμένοι στις δικές τους αγκυλώσεις και ιδεοληψίες, και το κυριότερο είναι ότι δεν τους νοιάζει πια. Αυτή την ώρα δεν βρίσκεται στο τραπέζι μια πειστική πρόταση για το πώς θα ξεφύγουμε από τον φαύλο κύκλο στον οποίο έχουμε μπει. Ο μέσος πολίτης φοβάται και υποψιάζεται πως η ραγδαία φτωχοποίηση θα συνεχιστεί και πως ο «ζουρλομανδύας» που του έχουν φορέσει δεν θα φύγει, ό,τι και να γίνει.

Οι επόμενοι μήνες θα είναι κρίσιμοι. Ο μεγάλος κίνδυνος είναι μια κουρασμένη κοινωνία να σαγηνευθεί από νέες σειρήνες λαϊκισμού, που θα προσφέρουν δήθεν απλές, ριζοσπαστικές λύσεις. Με τόσους ανθρώπους γύρω μας να μουρμουρίζουν ή να φωνάζουν «δεν βγαίνει αυτό το πράγμα», είναι απορίας άξιο που η πελατεία των λαϊκιστών δεύτερης γενιάς, στην εποχή των μνημονίων, δεν είναι πιο μεγάλη...

ΑΥΓΗ

Αριστοκρατία

Την πιο άγρια νεοφιλελεύθερη θεώρηση στον κομβικό χώρο της Παιδείας ξεδίπλωσε ο Κυριάκος Μητσοτάκης στην προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση στη Βουλή, αφού με πλήρη σαφήνεια έβαλε τους όρους της αγοράς στην πρόσβαση στη γνώση -όρο που απέφυγε να χρησιμοποιήσει- σε όλα τα επίπεδα, από το δημοτικό έως το πανεπιστήμιο και το διδακτορικό. Ξεχνώντας δε επιμελώς να αναφερθεί στην αναβάθμιση του δημόσιου σχολείου, απείλησε με «νουθεσίες» απόλυσης τους καθηγητές. Από την άλλη πλευρά, μόνο ένθερμα λόγια υποστήριξης είχε να πει για το δικαίωμα των σχολάρχων στην αντεργατική ασυδοσία και για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και να τονίσει γιατί πρέπει να μείνουν υψηλά τα δίδακτρα σε μεταπτυχιακά και διδακτορικά στη λογική του «η αγορά τα ρυθμίζει όλα».

Με δεδομένη τη συγκεκριμένη τακτική υποβάθμισης του δημόσιου σχολείου από τη Ν.Δ. όλα τα προηγούμενα χρόνια, μια κοινωνική προβολή στο μέλλον του σχολείου όπως προσεγγίζει το θέμα της Παιδείας συνολικά ο Κυρ. Μητσοτάκης κάνει ακόμη πιο εμφανές το σχέδιο της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Η «γαλάζια» Παιδεία θα διαχειρίζεται τους μαθητές ως τους «πελάτες» που χρειάζεται για να υλοποιηθεί η νεοφιλελεύθερη κοινωνία.

Το δημόσιο σχολείο, το οποίο είναι και μονόδρομος για την πλειονότητα της κοινωνίας, θα «παράγει» τους εργάτες και τους υπαλλήλους και η ιδιωτική εκπαίδευση θα «παράγει» επιστήμονες, CEO, τραπεζίτες και επιχειρηματίες που με τον παρά τους και την εξαγορασμένη αριστεία τους θα κερδίζουν την πλήρη πρόσβαση στη γνώση και στις ευκαιρίες.

Όπως φάνηκε ξεκάθαρα, στην καλύτερη των περιπτώσεων τα δημόσια σχολεία και τα ΕΠΑΛ θα προμηθεύουν την αγορά με εξειδικευμένους τεχνίτες, ενώ η λογική των υποτροφιών θα δίνει περιορισμένη πρόσβαση των μη εκόντων στο... όνειρο!

Με ακόμη μεγαλύτερη σαφήνεια, ο πρωθυπουργός παρουσίασε το σχέδιο της κυβέρνησης, που ήδη υλοποιείται και έχει αναδείξει με απτά δείγματα γραφής μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα. Μίλησε για το δικαίωμα των πολλών να έχουν πρόσβαση στη γνώση μέσα από την αναβάθμιση της δημόσιας Παιδείας και πώς θα υπάρχουν κανόνες στην ιδιωτική εκπαίδευση, ενάντια στην αυθαιρεσία με την οποία λειτουργούσε τα προηγούμενα χρόνια.

Πρόκειται για δύο διαφορετικούς κόσμους, που συγκρούονται σε όλα τα επίπεδα.

Ο ένας παλεύει να κερδίσει κονδύλια για την Παιδεία και ο άλλος προστρέχει να κόψει τα χρήματα από την Παιδεία για να φτάσει τους δημοσιονομικούς στόχους.

Εν τέλει, ο ένας κόσμος λειτουργεί για το καλό της κοινωνίας και ο άλλος αποκλειστικά για την ελίτ.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παπάς

Η ρεβάνς του ντριμπλαδόρου

Ο Ευάγγελος Βενιζέλος είναι πολύ έξυπνος πολιτικός, εξαιρετικός ομιλητής, ικανός ρήτορας και δεινός ντριμπλαδόρος. Μπορεί να υπερασπιστεί με πειστικό τρόπο σε διαφορετικούς χρόνους και το ένα και το άλλο κι ως χωρίζονται μεταξύ τους με σινικά τείχη.

Σήμερα νιώθει ότι έχει αδικηθεί. Πιστεύει ότι έπραξε το καθήκον του, όμως ελάχιστοι του το αναγνωρίζουν. Θέλει πάση θυσία να δικαιωθεί και να πάρει τη ρεβάνς από εκείνους που θεωρεί πως πλαστογράφησαν την Ιστορία. Ακόμη και μέσα στην παράταξή του δεν αισθάνεται άνετα. Υποψιάζεται ότι η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ κλείνει το μάτι στον ΣΥΡΙΖΑ, το κόμμα που αποκαθίλωσε την κυβέρνηση στην οποία είχε πρωταγωνιστικό ρόλο.

Σε όσους μπορούν να διαβάσουν κάτω από τις γραμμές των δημόσιων παρεμβάσεών του τα μηνύματα είναι σαφή και οι αποδέκτες συγκεκριμένοι. Είπε προσφάτως ότι πρέπει να γίνουν γρήγορα εκλογές και να σχηματιστεί κυβέρνηση στην οποία να μετέχουν «όσες δημοκρατικές και ευρωπαϊκές δυνάμεις αποδέχονται το πλαίσιο της αλήθειας και της ιστορικής συνευθύνης». Το πιάσατε το υπονοούμενο; Δεν είναι δα και πολύ γριφώδες. Στην ομάδα αυτή δεν ανήκει σίγουρα ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος, με αισχρά ψέματα, ακατάσχετη δημαγωγία και απύλωτο λαϊκισμό κατάφερε να εξαπατήσει τους πολίτες, κέρδισε τις εκλογές και σταμάτησε την πορεία της χώρας προς την ανάκαμψη.

Δεν ανήκουν οπωσδήποτε οι ΑΝ.ΕΛΛ., γιατί είναι συνέταιροι του ΣΥΡΙΖΑ και δεκανίκι του Τσίπρα, ενώ με τον πρόεδρό τους, Πάνο Καμμένο, ο κ. Βενιζέλος είναι σε ανειρήνευτη διαμάχη. Δεν ανήκει το ΚΚΕ - είπαμε ευρωχωρία, αλλά όχι και ξεχείλωμα, με ανοίγματα στους ορκισμένους εχθρούς του καπιταλισμού και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν ανήκει φυσικά η Χρυσή Αυγή.

Για την Ένωση Κεντρώων δεν ξέρω τη γνώμη του κ. Βενιζέλου, αλλά μάλλον βρίσκει κακόγουστο το φλερτ του κ. Λεβέντη με τον Τσίπρα. Στις ευρωπαϊκές δυνάμεις με κλίση στην αλήθεια ανήκει σίγουρα το Ποτάμι, ωστόσο, αν οι δημοσκοπήσεις επαληθευτούν, δεν θα περάσει το όριο του 3%. Αν αποκλείσουμε, για λόγους που δεν χρειάζεται εδώ να επισημανθούν, τη ΛΑ.Ε. και την Πλεύση Ελευθερίας (δεν ξέρουμε επίσης αν θα βρίσκονται στη Βουλή), τότε μένει μόνο η Νέα Δημοκρατία του Κυριάκου Μητσοτάκη. Φτάσαμε έτσι στο διά ταύτα. Κατά τον κ. Βενιζέλο, η Ν.Δ. είναι η μόνη δύναμη με την οποία το ΠΑΣΟΚ οφείλει να είναι σε συνεννόηση και να εμπλακεί σε κυβέρνηση συνεργασίας (χρειάζεται ή δεν χρειάζεται άραγε η Ν.Δ. τις έδρες της Δημοκρατικής Συμπράταξης;).

Κάτι, όμως, που δεν κάνει η ηγεσία του κόμματος, η οποία ακολουθεί πολιτική ίσων αποστάσεων από τη Ν.Δ. και τον ΣΥΡΙΖΑ. Και γι' αυτό ο τέως αρχηγός του ΠΑΣΟΚ κάνει λόγο για «την επικίνδυνη αμχανία της συμψηφιστικής ουδετερότητας».

Το ερώτημα που προκύπτει είναι το εξής: Αν η Δημοκρατική Συμπράταξη δεν εγκαταλείψει τη γραμμή «ούτε-ούτε», τι θα πράξει ο κ. Βενιζέλος στην περίπτωση που θα δεχτεί πρόσκληση να πάει μόνος του στις δυνάμεις που είναι δημοκρατικές, φιλοευρωπαϊκές και υπηρετούν την αλήθεια;